

Vora l'Onyar

PUBLICAT AL *EL PUNT* I AL *DIARI DE GIRONA* EL 7 DE JULIOL DE 2011

Fa poques hores que he conegut la mort d'en Miquel Pairoli però ja es copsa de manera nítida l'abast que representa la seva pèrdua per a les lletres catalanes, i d'una manera particular per la literatura feta des de Girona. Els qui estàvem al corrent de la seva malaltia, i per tant també al corrent de la serenor amb què l'ha encarat, ens havíem preparat per la notícia de la seva mort però no crec pas que haguéssim entès del tot la dimensió del buit literari que deixaria en Miquel, potser perquè el capteniment personal amb què l'ha anat omplint pacientment totes aquestes dècades, discret i un punt enretirat dels focus, era més propi de la baixada de teló a què al·ludia, de manera memorable, en el seu darrer article a *El Punt* i *l'Avui*. La pèrdua per a la cultura catalana és enorme, perquè en Miquel es trobava en una maduresa creativa excepcional, com bé ha sabut interpretar la gran editora i excel·lent persona que és la Isabel Martí. Ella va ser qui em va parlar per primera vegada de la malaltia d'en Miquel i de com l'anava acompanyant en aquest procés amb un afecte i una solidaritat que ahir, quan en vam parlar per telèfon, em va emocionar.

Però confesso que em vaig témer la malaltia d'en Miquel temps enrere quan, en tornar d'una reunió que s'havia allargat més del compte i anar cap a casa, em va semblar veure la figura sempre destacable d'en Miquel que venia del carrer del Carme resseguint la vora de l'Onyar, amb el seu característic caminar endreçat i observador. Era al captard i en intuir que era ell vaig recular i el vaig voler anar a saludar, perquè feia temps que no ens havíem vist i el volia felicitar pel deliciós dietari Octubre (Acontravent). Ens vam donar la mà i el vaig deixar fer el passeig vora l'Onyar. Em vaig fixar que estava sospitosament prim i tenia un vel amoïnat, que gairebé no s'intuïa però que em va fer pensar que en Miquel no es trobava bé.

Quan la Isabel Martí me'n va informar vaig recordar aquella impressió. I vaig començar a recordar, inevitablement, les èpoques en què ens vam conèixer i relacionar més de prop. El recordo perfectament entrant a la redacció vella de l'aleshores Punt Diari per fer-nos a mans el que va ser l'article que guanyaria, el 1983, el premi Bonmatí de periodisme. I he recordat, amb l'ajuda de l'hemeroteca digital de l'Ajuntament de Girona, el reportatge dedicat als llibreters a la revista Presència en l'època en què jo m'encarregava de la coordinació dels continguts de la publicació. A la portada d'aquell número hi havia una foto magistral de l'enyorat Pere Rodeja de Can Geli feta per en Joan Castro. El reportatge, publicat a l'edició del 17 d'abril de 1988, el signava en Miquel Pairoli. A l'un el vam homenatjar la setmana passada a la Fontana d'Or, amb motiu del segon aniversari del seu traspàs també prematur. A l'altre l'acomiadarem avui, tristos però agraïts per la seva obra, pel seu amor al país, al territori i a la ciutat de Girona. I els recordarem sempre, amb l'orgull dels qui vam tenir el privilegi de conèixer-los.